

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΑΡΑΓΜΕΝΗ ή ύπνερτρα, χτύπησε την πόρτα αγά πρώτα κ' έπειτα, έφ' έσον δέν πήρε καμιά απάντηση, παδ δυνατά. Σαναγρίστηκε... Ταμιοδιά... Καμιά φωνή, κανένας θρόνος...

Ένοιωσε τότε και πάλι μια άνεξηγήγη παρραχή, μια άδοσητη άγονία.

Άλλωσε το χέρι της κ' άνοιξη την πόρτα κ' όμως δέν την άνοιξε. Δέν τοίμοσσε, δέν είχε τη δύναμη, φορόβταν κάτι που δέν τ' έμάνανε κ' όμως της παρέλυε την καρδιά...

Στάθηκε έσα διαπώντας, μίν ξεροντας τι να κάνει.

Εύτυχώς που δέν την έφώναξε ή κυρία της. Μά έπρεπε ώστόσο να τελειώνη. Γιατί να φράδα; Ή Λίνα θα είχε βγει έξω ίσως. ΄Αν ήταν σάτι, θα φρανότανε.

Δέν ήταν δυνατών ναχε κάμια καμιά τρέλλα πάνω στην άπελπισία της.

Έτσι ή ύπνερτρα έπασσε το πόμολο της πόρτας κ' έβαλε συγχρόνως το χέρι της στην καρδιά της.

— Γιατί τρέμω έτσι; φηθίσε.

Μά χωρίς να διαπέλι πεά, γύρισε το πόμολο κ' άνοιξε την πόρτα. Τό θέμα που πρόβαλε τη στιγμή αυτή μωρό στα μάτια της, της έφερε σκοποδίνη. Θέλησε να φωνάξη, να φωνάξη δυνατά, μα δέν βγήκε άπ' το στόμα της παρά ένας ούγγος. Πά να υή σωριασστή κάτω, άλλωσε τα χέρια της και στήριχτηκε στους παραστάτες της πόρτας...

Τό στήθος της άνεδοκατέβαινε...

Τά γόνάτα της λύνιζαν...

Έβλεπε τα μάτια της, για να μη βλέπει, κ' αναλίθρισε σε δάκρυα, σε δυνατούς λυγμούς, σ' ένα κλάμα βουβό, πανγιμένο. Λόγια πόνου κ' άπελπισίας βγαίνανε άπ' το στόμα της:

— Δέν εινε δυνατών, Θεέ μου, δέν ειν' αλήθεια, όχι, όχι δέν ειν' αλήθεια... Είμια κομμομένη..., νεφροίμοια, ναι, αυτό εινε, βλέπω κάμιο κακό όνεκρο... Δέν ειν' αλήθεια, δέν μπορεί νανα αλήθεια...

Μή μωροώντας απ' την τρομαχτή στα γόνάτα της, που πήγαιναν και ορρόντουσαν άπ' την τρομαχτή της, μη τοίμώντας να μη και να καθίση μέσα στην κάμαρα, γονάτισε κάτω, σωριαστηκε στο πάτωμα κ' έκοιμηκε το κεράλι της ανάμεσα στα χέρια της.

Σπαρταρούσε σύγκορη, σάν ναχε ολίγη δυνατή πυρετού. Παραμολούσε σχεδόν:

— Θέλω να φύγω, να φύγω μακριά... Δέν μωροά να βλέπω πεά, δέν μωροά ν' άκούω... Άμματα, άχ τί άμματα, Ίησου Χριστέ μου, τί άμματα!...

Σότανε για μια στιγμή και ξαναγρίζε:

— Μά δέν ειν' αλήθεια, τρομάρα μου... Είν' ένας κακός βραχνίς, που με βασανίσει, την άμορη... Δέν ειν' αλήθεια, λέω, δέν τ' θέλει ο Θεός, θα σάλευε το μυαλό τ' ανθρώπων...

Συγχρόνως μωσοπήρισε το κεράλι της κ' έφριξε μια γρήγορη, φοβισμένη ματιά στη μέση της κάμαρας. Κι' αυτό έφρασε για να δη καλά, για να βεβαιωθή...

Έκει, καταμωής στο πάτωμα, ανάμεσα στα δύο κρεβάτια, κοίτοταν σωριασμένη ή Λίνα. Τό

λαιός Παιρισινόσφροτητής ήταν καταδικασμένος τώρα να περάσει μια ζωή θλιβερή, μέσα σ' ένα σάτι ψυχρό και άσητρό, κοντά σε μια σύζυγο, την όποια παντεύτερες κατά διαταγή των γονέων του, και κοντά στα παιδιά του, στα όποια, έναν άσπρο παρασραπήσαν από τó δομά της άσπαρήϊθικής, θα δεχθή έπαισεις, γιατί θα συλλογισθή τις δικές του νεανικές τρέλλες...

Κι' ή φτωχή γαριζέτα... Τί άπόγινε κ' αυτή μετά τó χωρισμό τους;

— Ω, άν δέν την άράνισε ή φθία, που τις παραμάνυσε βλες σχεδόν, θα άνοιξε κανένα δικό της άσπρορουχάδικο...

Έκτός άν παντεύτερη κανένα Παιρισινό έργατή κ' έγινε κ' αυτή μια καλή νοικοκυρούλα...

φορέμα της ήταν μωσοκαμένο και καταματωμένο στην άριστορή μεριά τού στήθους, στο μέρος της καρδιάς... Αίμια ξεσπό είχε βρέξει το πάτωμα γύρω της. Κι' αυτά τα ώραία, σγουρά της μαλλιά ήταν βουτηγμένα στο αίμα πουχε φράσει ως τó κεράλι της κ' είχε μουκένει τα ρούχα της, κ' είχε ποτίσει τα σανίδια.

Τό τρομακτικό αυτό θέμα έκαμει την ύπνερτρα κ' ανατριχιάση. Τα δόντια της χτυπούσαν. Μια κραυγή ξέφυγε άπ' τó στόμα της, που δέν είχε τίποτα τó ανθρώπινο. Μά συγχρόνως άρχισε να δακρύνη τα χέρια της, για να πιάξη τα ξεφορητά της.

Σκέφτηκε την κυρία της. Δέν έπρεπε να την άκούση, δέν έπρεπε να υπομωσθή τίποτε. ΄Αν υποπιτευόταν τι συμβαίνει, ή θα τρελλανότανε άπ' τη μεγάλη, την άδρασταχη λύτη της. ή θα πέθανε στη στιγμή...

Κουράγιο... Και ταμιοδιά... Μπορεί και να μίν είχε χτυπηθή φανάμια ή Λίνα. Κι' από αυτή κρεμόταν τó πάν, κρεμόταν ή σωτηρία της...

΄Ανασπώθηκε και κάθισε στο πάτωμα, με την πλάτη πρós τó έσωτερικό τού δωματίου, για να μίν βλέπει, σφουγγίσει τα δάκρυά της και προσπαθήσει να συγκεντρώση τις ιδέες της.

Μόνη της δέν ήταν σέ θεού να κάμει τίποτε. Ούτε τη δύναμη είχε άλλωστε, ούτε και καταλάβαινε. Έπρεπε λοιπόν να παρασρή τó γατρό, όσο πιο γρήγορα μωσορίσει, ξέω άπ' την κάμαρα της κυρίας της, λέγοντάς του ένα όποιοδήποτε ψέμμα.

Ένα μονάχη την έκανε να σωσθή. Τι θα έλεγε στην κ. Λικαροδή για την άπουσία της Λίνας; Πώς θα την ξεγελούσε, πώς θα την καθισούχαζε;...

Βασάνιζε τó μυαλό της να βοή κάτι, όταν άκούστηκε ξαφρα ή φωνή της κυρίας της. Αυτό τη σάτισσε παδ πολύ. Σπρώθηκε ώστόσο έπάνω κ' απάντησε δυνατά:

— Έφρασα, κυρία.

Και χωρίς καμιά σέση στο κεράλι, χωρίς να ξέση πώς θα πά βγάλη πέρα, έβλεπε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας των κοριτσών, δίχως να κινάξη μέσα, και τράβηξε για τó δωμάτιο της κυρίας Λικαροδής.

Μόλις την ελδε ή κυρία της, τη ρώτησε άμέσως, γεμάτη άγονία: — Που εινε ή Λίνα; Την ελδες; Δέν εινε στο σάτι; Που πάει τó παιδί μου;

΄Η ύπνερτρα δέν τάχασε, μ' όλο που ήταν άπροσωμασστη:

— ΄Ησυχάστε, κυρία, απάντησε. ΄Η δεσποινίς βγήκε ύστερα από μένα για τó γατρό.

— Δέν εινε στο σάτι;

— Όχι, κυρία. Μού ελπε πριν φύγω, πώς θα τρέξη να μιλήση τού γατρού μόνη της.

— Δέν εινε στο σάτι, ελτες;

— Όχι, κυρία.

— Κιτάξες παντού;

— Μάλωσα, κυρία. Μίν άνησυχίτη. Όπου και νανα, θα γυρίση. ΄Η κ. Λικαροδή έκαμει μια κίνηρη πούδειχνε όλη της την άνησυχία και την άπελπισία της.

Ό γατρός τοίμώστηκε να της πη κάτι. Μά ή ύπνερτρα τόν πρόλαβε:

— Με συγχωρείτε, γατρός, τού ελτε, που δέν σίς ελδοπούρα άμέσως. ΄Ησαν και σάς έτρησανε προ όλλγου.

— Μ' έζητησαν; ελτε ο γατρός, παραξενευμένος.

— Ναι, γατρός, ή ύπνερτριά σας.

Ό γατρός γύρισε πρós την κ. Λικαροδή.

— Κυρία, της ελτε, με συγχωρείτε που θα φύγω για λίγα λεπτά. Θα γυρίσω όμως άμέσως και θα είμια στη διάθεσή σας. Πάντως μίν άνησυχίτη. Είμια βέβαιος πώς ή δις Λίνα δέν προέθη σ' ένα τόσο άπονενωμένο διάθρημα. ΄Ησυχάστε, κυρία. Μίν ξεχνάτη την καρδιά σας...

Μόλις ο γατρός βγήκε στο διάδρομο, ή ύπνερτρα ορίστηκε έξωλητη μωρός του κ' άρχισε να κλάει σιγανά, πανγιμένα... Αυτό τόν έφρανωσε.

— Τι συμβαίνει, παιδί μου; ρώτησε.

— Γιατρός, ελτε ή ύπνερτρα, τρέμοντας σύγκορη, ή δεσποινίς, γατρός, σκοπόθητε!...

— Δέν εινε δυνατών, απάντησε ο γατρός. ΄Η δεσποινίς Λίνα δέν εινε άνοση...

— Δέν πρόκειται για τη δεσποινίδα Λίνα, γατρός.

— Άλλά;

Καταμωής στο πάτωμα κοιτόταν σωριασμένη ή Λίνα!...

(Ακολουθεί)